

[Wilhjelm.]

mokratiet. Lad mig give et enkelt eksempel, for jeg mener, dette er ret alvorligt.

Man har haft Christiania — for at tage et af de mere uskyldige eksempler. Der er masser af mennesker, der er for Christianias nedlæggelse, og jeg kan godt forstå dem. Med den hetz, med den fejlbeskrivelse, der er givet, kan man godt forstå, at folk bliver tilhængere af Christianias nedlæggelse. Hvad oplever disse mennesker? De oplever, at det den 10. april sidste år bliver besluttet med et stort flertal herinde, at Christiania skal nedlægges. Denne beslutning bliver gentaget igen og igen. Efterhånden bliver socialdemokratiet lidt ked af beslutningen og ville gerne trække den i ørerne, ikke egentlig fordi det er socialdemokratiets egen hensigt — der har ikke været nogen lige så stor trussel mod retssikkerheden i dette land som den socialdemokratiske justitsminister det sidste år — men simpelt hen fordi opinionen vendte, ville man gerne have udsat afgørelsen og undgå konfrontationen. Men hvad gør man? Man kunne ikke engang — og det gælder også det radikale venstre — mande sig op til at stemme for en dagsorden, som man nok måtte vide ikke var vores livret, men noget, vi kunne gå med til, om, at man i det mindste ventede med bulldozningen, til retten havde talt. Derfor kan jeg ikke undre mig over, at de folk, der har set deres synspunkt slå igennem herinde gentagne gange, men hvor der går måneder, halve år, hele år, og der stadig væk ingenting sker, bliver potentielle fascister. Det er hr. Hilmar Baunsgaard, det er regeringen, der er skyld i den udvikling.

Wamberg (FP):

Vi har netop hørt hr. Hilmar Baunsgaard aflevere en ganske pæn bærebuket til sine tidligere samarbejdspartner, det konservative folkeparti. Dernæst berømmede hr. Hilmar Baunsgaard de socialistiske partier, socialdemokratiet, venstre, kristeligt folkeparti og sit eget parti og omtalte med en vis sympati også SF. Det var formentlig en forglemmelse, at centrum-demokraterne ikke kom med. De konservative vil sikkert selv vide at returnere hr. Hilmar Baunsgaards bærebuket. Det virker jo, som om hr. Hilmar Baunsgaard ikke har bemærket, at de radikale lider af præcis samme politiske svind-

sot som de konservative. Vi fik af hr. Hilmar Baunsgaard at vide, hvor de radikale er at finde, og det var alene, at de radikale er imod fremskridtspartiet. Ja, hr. Hilmar Baunsgaard erklærede ligefrem fremskridtspartiet total krig. Krigserklæringen virker uanset hr. Hilmar Baunsgaards stemmeføring, som da musen og elefanten gik over broen og musen sagde: ih, hvor vi gungrer. Det, hr. Hilmar Baunsgaard udmærket ved, men ikke vil erkende, er, at så længe venstre og socialdemokrater tilsammen har flertal i denne sal, er det bedøvende ligegyldigt, hvad både hans parti, kristeligt folkeparti og centrum-demokraterne mener. De kan som i september 1975 maksimalt gøre sig håb om at blive camouflager for en studehandel mellem venstre og socialdemokratiet.

Der er endnu en teoretisk mulighed for, at det halvsocialistiske parti det liberale venstre indgår en ny studehandel med socialdemokratiet i september 1976. Har hr. Hilmar Baunsgaard, centrum-demokraterne og kristeligt folkeparti lyst til endnu en gang at være camouflager for, hvad de to 100 pct. organisationsdominerede eller -dirigerede partier venstre og socialdemokrater kan enes om, skal det være ikke mindst hr. Hilmar Baunsgaard særdeles vel undt.

Arne Bjerregaard (KrF):

Ja, ikke mindst det sidste provokerer mig, men heller ikke mindre det, der blev sagt fra socialdemokratiets side om, at vi måtte have en eller anden form for ØD igennem i de kommende forhandlinger. Når man hører fremskridtspartiet, kunne jeg ønske, at det parti, som jeg trods alt har en vis sympati for, socialdemokratiet, og det parti, som jeg også har en vis sympati for, venstre, ville lytte til, hvad der blev sagt dér, og prøve lidt tænkning og lidt filosofi og kigge lidt på historien og finde ud af, hvad der kan være årsag til, at fremskridtspartiet er blevet så stort, og at det bliver endnu større. Når man fra socialdemokratiets side ønsker at fremprovokere en ØD-ordning i dette samfund, må man notere sig, at ØD nu engang må bygge på et fællesskab og et fællesskab, som er vokset frem af en holdning i befolkningen. Lad mig bare bruge et udtryk, som er brugt af en tidligere radikal, som jeg trods alt har en vis sympati for, selv om vedkommende var radikal: demo-